

FRONT LITERAR

revistă lunară

— Redactor V. Spiridonica. —

— Strada Iuliu Maniu No. 61 Braşov. —

VICTOR EFTIMIU

NU MAI PRIVESC NAINTE...

Nu mai privesc nainte... Prea e lung
Şi neschimbat acelaş drum dinmine:
Spiral bătut pe nouille coline
La fel cu cele ce'n trecut mi-ajung.

Şerpulor în amintiri să moară...
Eu voiu tăia declin săgetător
Cu ochiul van de orice viitor
Cu suflet greu deatât odinioară.

BCU Cluj / University Library Cluj

ŞTEFAN BACIU

ADIO

Au murit în gările mici atâtea batiste
Şi atâtea lacrimi au udat
Muşcatele roşii din care-au muşcat
Plecările, întotdeauna la fel de triste.

O femeie albă ne-a sărutat apoi tristeţile
Şi gura pe gură o simţeam
Arzând mereu; şi-apoi treceam
Prin alte gări, plângând cu dimineţile.

Dar lacrima ne chinueşte şi ne doare
Şi rochia ne-aduce aminte
De-atâtea gesturi, de-atâtea cuvinte,
De-atâtea dup'amiezi umplute cu soare.

Şi niciodată pe galbene peroane n'or mai fi
Femei să fluture mâna,
Cuvintele vor mătura mereu tărâna
Când buzele se vor crispa şi se vor despărţi.

TRAIAN CHELARIU

Din „CICLU IN ALB”

I.)

Numai stelele 'n cer
ştiu care cumpeni ne cheamă.
Treptele au urcat doar semeţie'n altare . . .

Drumul străvechiu, matca măririlor noastre,
cine l-a mers spre marginea mitului unic ? !
Zărilor lui nime nu le văzu ?

Toți au tăcut, au purces,
s'au întors, — l-au crescut
numai aripi
spre zboruri apuse, — — —

Spune-mi deaceea cântecul tău prea duios :

„ne-au îndrăgit femei
„albe ca spuma
„norilor, — și ne'necară'n
„rada părului blond . . .

„Și cu fecioare
„galbene-am răs,
„sub corturi, sorbind
„noști de ambră și vorbe de miere,
„cum e sărutul
„gurii care'nflori
„roșu în lanuri de grâie . . .

„Ochii pieziși căutau,- șesuri fără de margini
„se limpeziră'n ochii pieziși ai
„tundrelor Asiei vaste, — — —

„numai iubita promisă
„nu o aflarăm !

„Cu baiaderele brune
„împodobirăm templele toate
„și împărțit-am
„tainele sfintelor Indii . . .

„Fiicele negre,
„svelte ca pantera nopții
„și mers de gazelă, ușor,
„dar ochii dulci
„de cătea pripășită,
„ne-au îmbăiat cu arome păstrate'n
„păduri africane,-

„Fiicele negre,
„strigăte peste deșerturi,
„liane'n uitate oaze, — — —

„numai iubita promisă
„nu o aflarăm.

„Cu'mbrățișare tăcută
„femei se lipiră,
„ca un copil orfan,
„de sărutul
„nostru nepătimaș și femei
„flacăra și 'ncolăcire de șerpi,-

„cunoscut-am sloiuri de fard
„și biete ființe, — destinul
„le umili fecioria
„cu negre noroaie, —
„surâsul le'nvenină cu morminte
„și cu nespusele-i iaduri, —
„prea e târziu să le picuri
„leacul nădejzii în suflet, — —

„iară iubita promisă
„nu o aflarăm . . .“

II)

Visele noastre prea mari le uitarăm
și ne mai bucură zgura

întrebărilor multe din pragul
bărbăției ce vine
și'n spre noi —
ca un râu . . .

Inima ne'ntrezări
altfel de doine. Surdină
pus-am pe voci, —
iară ochii
încearcă, sfârșiți,
vidul zilelor sure.

Se 'nsângerară 'n apus
însărările joase și rugă
am aprins pentru cei
însetați în pustiuri,
pentru cei adormiți în zăpezi și pe ape, —
cei prăbușiți din văzduhuri, —
cei înghițiți de prăpăstii
și pentru umbrele noastre . . .

COCA FARAGO

POEMĂ

Cântecul mă cuprinde ca pe o tăcere înaltă
Și mă oprește la răspântie de amintiri
Indemnându-mă să-l aud crescându-mi în sin-
[gurătatea
Din care ochii nu mi-au știut culege, până acum,
Nici surâs,
Nici lacrimă . . .

Bătăile Inimei,
Viața și dorurile, —
Iți împletesc punte deasupra tristeților,
Gândul să-ți pășească spre mine,
Ca o șoaptă de frunze, peste apă,
Către depărtări . . .
1935

VIRGIL C. GHEORGHIU

Scrisoare Tudoriței

Câte odată aș vrea să mă întorc înapoi
Și sărut mâinele plânsului ca pe-ale unei domnițe de trifoi
Dar mă iau zorile de piept, — mă strâng în suliți,
Si-mi face luna ca o fată din ochi pe uliți . . .

Aș vrea să fur uneori icoana ei cu ochii de liliac și
 [promoroacă
 Și-mi plânge Ozana 'n sânge ca o vioară, sara la clacă . . .
 Mi-e dor atunci de puntea care despletește sub sălcii un șuer
 Cosițele gârlei, cu un flăcău și le trece prin fluer.
 De casa care iese la poartă în picioarele goale
 Mi-e dor, de luna care trece noaptea pe ulițele satului în
 [sandale.

Dar mă chinuesc zările poeziei de scamă și chilimbar!
 Sara mă plec în genunchi la picioarele lor, — cocon și zlătar,
 Și, — parcă tu știi? — sărut atunci mâinile destinului de
 [zăpadă
 Și-mi strâng în sân fotografiile plânsului: — nimeni să nu
 [le mai vadă...

22. V. 936.

—
ION TH. ILEA

Vinul bucuriei

Cu flacăra sângelui ce arde 'n vine,
 străjerii undelor risipite pe glob,
 au strâns vinul bucuriei în cupe pline
 pentru setea fiecărui rob.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

În picurări de ploi torențiale,
 risipitu-s'a ura fiecărui om
 și cele patru puncte cardinale
 stau de vorbă sub al înfrățirii pom.

În fiecare za de luptă,
 inele binelui desferecat de rău,
 din fiecare om cu cămașa ruptă,
 un frate liber pe destinul său.

Deschidă-se porțile inimii
 și vinul toarne-se 'n pahare,
 ciocnească toți la masa lumii
 așezată peste linii de hotare.

—
AUREL MARIN

Intrarea în pădure

Cărările coboară aceleași ca 'nainte
 Cu liniștea stelară și brazii laolaltă;
 Și nu e Timp, cum nu e mireasmă în cuvinte
 Ci peste-albe 'ntinderi o legănare 'naltă!

Ușor trec umbre, toate cu amintirea lor
 Mai tristă, mai aprinsă din oameni și din plante;
 Și peste fiecare amețitor fior
 Fluidul serii trece ca soarele pe pante!

Skyorii urcă ageri în munte și 'n imagini
 Intrarea în pădure văzduhul îl închide.
 Poteci nemaiumblate, sonorizate pagini
 Duc pașii lor în gurile peșterilor avide!

Și nu e Timp. O amplă desfășurare, lină
 De liniștite ore peste păduri uitate,
 Prin care fulguirea de vis și de lumină
 Tremură urme certe, zadarnic măsurate!

În Marele Refugiu aceiași pelerini
 Pe care ostenite crengi scutură secunde
 Se rătăcesc adesea prin văile de crini,
 Nedumeriți ducându-și iluziile-oriunde!

Ce cântec undue 'n nemărginirea rară?
 Un ropot de aplauze! Munții se clatină.
 Pădurile din bucium, ascultă, mă chemară
 Spre frații mei de sus, duși după datină.

ION MANOLESCU

Rugă nouă

Doamne,
 Lângă inima mea au căzut stele și s'au stins făclii
 Și eu nu Ți-am cerut nimic înainte de a fi.
 Pe pământul Tău mi-am purtat pașii,
 Iar pașii mei au răsunat în alte lumi,
 Și alte lumi s'au auzit în mine
 Ca o rostogolire grea de munți și piatră.
 Pe mine însă, fiecare beznă m'a durut
 Și-am trebuit ca să mă iau dela'nceput.
 Și iar să mă repet în fiecare glas,
 Și iar să mă adun din fiecare pas,
 Cu umeri grei de soare și obidă,
 Cu gândul încrustat în cărămidă.

Doamne, fă-mă un câine idolatru
 Să Te mușc, să Te latru,
 În semn de recunoștință
 Pentru viața pe care Mi-ai dat-o.
 Fă-mă o năpârcă veninoasă
 Prin ierburile Tale crude
 Și când vor trece îngerii la coasă,
 Să fi și Tu cu ei,
 C'aș vrea să-Ți las veninul verde
 În semn de recunoștință
 Pentru viața pe care vrei să mi-o ei.
 Doamne, eu niciodată nu Te-am jefuit
 De mâna și aurul Tău lămurit.
 Lângă inima mea au căzut stele și s'au stins făclii
 Și eu nu Ți-am cerut nimic înainte de a fi!

SAȘA PANĂLecția de istorie

Încă o zi încheiată cu brațele sîngerînd
 Fără elixirul unui chiot
 Prin țîrnăcop zăgazurilor scleroase
 Revoitele dospite din chinina zilelor
 Reintră în piept umbre în cușcă
 Pașii lasă în zgură căușe

Un zvîcnet și fluviul va decapita digul
 Fluviul pornește din broboanele de sudoare
 [acidă

Brațul încins le culege depe frunte
 Ca pe un gînd subversiv
 E un calm impunător de granată
 Cu ceasornicul potrivit la clocot

* * *

Zorile se deznoadă dintre șerpi incendiați
 Șterg caldarîmul catifelat de brumă
 Mozaic de frunți călcate în picioare
 Și rimă bogată rezistenței de granit

Elocvente cicatricele mușcăturilor veninoase
 Ard în memorie indelibile
 Un mesager desface în săbii curcubeul
 Cum plesnesc la maturitate păstăile
 Visul a năvălit în stradă cu baioneta la armă
 Și scrie o pagină nouă
 Niciun loc pentru cavalerii de ceară
 Tualața zilei va fi cu acid prusic
 Mirosul violent ca și izbînzile

În retortă
 Noaptea și ziua s'au amestecat
 Cum a fost la început.

GEORGE POPAPoem pentru prieteni

Stăm lângă adolescență și lângă amintiri.
 Arborii sună din violini subțiri
 De frunză și miresme. Acum
 Copilăria e numai culoare și fum.

Prieteni, e atât de ușor să visezi
 Și atât de greu să scrii neafiate
 Cuvinte'n poem (ca'n livezi)
 Cu rezonanțele lor adevărate.

Anii sunt frunze. Aici e frumusețea.
 Numai cărțile cu grădini de agată
 Ne mai spun întâmplările.
 Poeții vor să ascundă tristețea
 Dar nu reușesc nici odată.

Divertisment liric

Orașul era vechiu ca albumul unei artiste -
Noi ne scuturam amintirea din batiste.

Cerul își suna stelele ca banii
Pe care nu se văd culorile toamnei și anii.

Apoi jos. Degetele căutau tinerețea plină
Cu aceeași neliniște a căutării melodiilor în violină

Ne-am mirat mult de cerul proaspăt deschis,
Cu alte miresme și cu alte semne scris.

Orașul azi e stampă. Nu scuturăm amintirea din batistă
Fiindcă e cu atât mai frumoasă, cu cât e mai tristă.

Dealtfel poetul toate acestea le scrie
În caetul lui de elegie.

—
OCTAV SARGETIU

Freamăt.

Acum ești borangic, tras lin, peste trecutul meu —
Tesut prin toamnele care ne-au plîns — pasări pribege.
O să mai crească iarba după noi și o să lege
Și clipele, rod viu, într'un trofeu...

Luceferii din blonda priveghere
Nu-i deslușești în cîntece de lebede
Cum trena de mătase vor să-și lepede
Pe dragostea ce încă ne mai cere ?

Cu plopii rezemați de suflet — aurori —
Călătorești prin ore și prin mine — funigel —
Și 'n reverii te răsucești — cercel —
Cînd plînge despărțirea în viori...

—
V. SPIRIDONICĂ

Elegie

Ai așteptat lângă ape seara de vis,
Cu pașii cât o chemare ascunsă 'ntre foi,-
Pământul avea un drum deschis
Pentru trecerea noastră din ploi...

Străzile urcau în suflete un alt destin
Și-un călător trecea cântînd - ca un strein -
Numai lângă buzele noastre am văzut
Frunzele sufletelor ce-atunci au căzut.

Cum între copacii plini de vijelii
Tăcerea urca pe trepte — ca un hoinar —
Zidul inimilor noastre, între jucării,
S'a dărâmat lângă un alt felinar.

De-atunci, aripele nopții bat la geam;
Cîntecele se în pletesc de fiecare apă
Și mi-e grădina smulsă din ram.
Pentru fiecare zi — cineva mă 'ngroapă !

GEORGE VAIDA

Poemă

Unde ești limpede stea?
(Sunt voevod pal de seră.)
Iată, lumina stinsă a ta
Mă 'nvăluie ca o atmosferă.

Pasul, de astăzi pribeag prin stei
De ghiță, nu va mai fi sonor.
Voiu uita și oglinda amintirei
Și câte se urc și cobor.

Nu vom lăsa 'n fiecare cer
Ingropat, decât lacrima arsă.
Pentru privirea din adânc întoarsă
A gândului rar de eter.

E. AR. ZAHARIA.

Fragment din

„POEMUL CEL MARE“

Cu potcoave 'mpărătești,
Numai aur, numai fier,
Purecii s'au dus la cer
După-o ocă de povești,

Dar fiindu-le prea grele
Fracurile și potcoava
Încâlciră 'n cer voroava
Și veniră fără ele...

PURTA O PĂLĂRIE NEAGRĂ

În tirgul slut și hârbuit într'o seară
Pe strada principală femeile-au văzut
Subțire și rău îmbrăcat necunoscut
Chip străin și aspru ca o fiară.

Agale pas făcea și sta deodată
De parcă stelelor pe târg ce se vedeau
Le-ar fi vorbit.. Femeile ziceau
Că-i anarhistă și probabil fată.

Nimeni fața nu i-o văzu bine. Dreaptă
Și subțire 'n hainele de sport
Ziceau că umbra seamănă a mort.
La brutărie s'a oprit. Așteaptă.

Apoi fără să zică nu cuvânt
În susul târgului cu pas alene
Ca un melc bătrân prin buruene
Tărăște talpa pe pământ.

Și n'au mai întâlnit-o din față
Să-i vadă chipul galeș sau urât.
La marginea orașului slut dimineață
O pălărie neagră s'a găsit. Atât. —

Abonamentul pe un an Lei 40.